

[Edvard Sørensen.]

Beløb, der overstiger 1 000 Kr. Det forskudsvis indbetalte Beløb skal udgøre et med 100 deleligt Beløb, kan ikke være mindre end 1 000 Kr. og kan ikke overstige Differencen mellem den ansatte skattepligtige Formue for Skatteaaret 1945—46 og den virkelige skattepligtige Formue for samme Skatteaar.

For en Del af Skatteyderne vil der vel ikke blive taget mere i Efterbetaling end hele det Beløb, der ikke var opgivet, men hos en Del vil Efterbetaling og Bødetillæg antagelig overstige dette Beløb. For de Skatteydere, der indbetaler a conto-Beløb rettidigt, maa Beløbet bringes til Fradrag i den skattepligtige Formue ved Formueansættelsen for Skatteaaret 1947—48. Derimod maa der ikke fradrages noget i Indkomsten, før Tilsvaret er endeligt fastsat, og der maa da kun fradrages Skatteefterbetalingen, ikke Bødetillægget. Beløbet kan endvidere i Forbindelse med Opgørelsen til Eengangsskatten fradrages i Slutformuen og i den laanepligtige Formue.

Det forskudsvis indbetalte Beløb afskrives til sin Tid paa det endelige Tilsvaret, forholdsmæssigt paa Statens, Kommunens og den fælleskommunale Udligningsfonds Krav paa for lidt erlagt Skat med eventuelt Bødetillæg, saaledes at Beløbet i første Række afskrives paa selve Skattetilsvaret. Det er en Bestemmelse, der kan faa Betydning, hvis en Skatteyder gaar konkurs, inden Opgørelsen foreligger.

Er der indbetalt et for stort Beløb, tilbagebetales det overskydende med Tillæg af 2 pCt. Rente fra Indbetalingsdagen.

Det vil vel med nogen Ret kunne siges, at der er en lidt stor Forskel i Renten for dem, der ikke foretager forskudsvis Indbetaling, og dem, der indbetaler for meget; men den relativt høje Rente for dem, der ikke ønsker at foretage forskudsvis Indbetaling, vil maaske være fremmede for Formaalet.

Da jeg tror, Lovforslaget er rimeligt og betimeligt, og da jeg er klar over, at det maa gennemføres omgaaende, hvis det skal faa Betydning med Henblik paa Skatteydernes forestaaende forskudsvis Indbetalinger, anbefaler jeg paa mit Partis Vegne Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling og Vedtagelse her i Tinget.

Aksel Møller: Baade hvad angaar dette Lovforslags Hensigt og Principper er mit Parti enigt med den højtærede Minister. Vi synes ogsaa, at det ud fra alle Syns-

punkter er rimeligt at søge Tempoet i Pengeopsugningen forstærket, og naar det maa erkendes, at de skattelignende Myndigheder ikke kan overkomme at tilendebringe Arbejdet inden for den Tidsfrist, som Pengeopsugningsformaalet gør ønskeligt, er jo ogsaa andre Udveje berettigede, og en af disse andre Udveje er det, den højtærede Finansminister har stillet Forslag om at gribe til med det Lovforslag, som vi behandler her i Dag.

Nu er det naturligvis et Spørgsmaal, om Lovforslaget virkelig vil kunne fremkalde en større Trængsel omkring Indbetalingssskrankerne paa Rodekontorerne. Jeg tror, at man her i det høje Ting og ikke mindst paa Slotsholmen har for stor Tilbøjelighed til at overvurdere Rentens Betydning. Det er jo da saaledes, at en Renteforpligtelse paa 4 pCt., der paalægges fra 1. April 1947, indtil den endelige Dommens Dag indtræder for Skatteyderen, ikke behøver at være særlig afskrækkende for en levende og arbejdende Kapital, i al Fald ikke saa afskrækkende, at det paa Forhaand er givet, at man vælger den Udvej, som den højtærede Minister anbefaler. Selvfølgelig er de skattemæssige Virkninger for Formue- og Eengangsskatten, som Lovforslaget rummer, af den Karakter, at de i særlig Grad, mere end egentlig Renteforpligtelsen, der paalægges Skatteyderen, vil kunne føre til Lovforslagets Succes.

Imidlertid forekommer det mig, at det er en væsentlig Hemning for at opnaa det ønskede Resultat, at Tilbudet skal benyttes inden Udgangen af Januar Maaned 1947. Jeg kan inderligt vel medgive, at Ligningsmyndighederne og Ligningsarbejdet maa foregaa saa uforstyrret som muligt, og det er det, der dikterer denne Frist, men det forekommer mig, at et Lovforslag, som formentlig ikke bliver Lov for omkring Midten af denne Maaned, og som sætter en Termin, der saa ligger kun 14 Dage frem i Tiden, er af en saadan Karakter, at der vel derigennem er en Hindring for, at mange benytter sig af Loven.

Jeg skal imidlertid ikke stille noget Forslag om, at Terminen forlænges. Administrationen og Administrationens høje Chef, i dette Tilfælde den højtærede Finansminister, maa skønne over, hvorvidt det er muligt at forlænge den. Jeg vil med disse Bemærkninger blot sige, at hvis den højtærede Finansminister under Sagens Behandling her i Tinget fremsætter et Forslag om at forlænge denne Frist, skubbe den ind i Februar Maaned, vil det